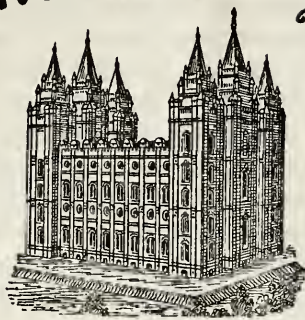

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 5

1 Marts 1905

54 Aargang

Tale af Apostel Heber J. Grant,

holdt ved Indvielsen af Misionshuset i Stockholm den 23 Oktober 1904.

(Fortsat fra Side 55.)

Sjerde Trosartikel lyder saaledes:

„Vi tro, at Evangeliets første Principer og Ordinancer ere: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus. 2) Omvendelse. 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse. 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.“

Alle Kristne erkjende det første Princip i Evangeliet — Troen paa Kristus — som en absolut Nødvendighed, og jeg behøver derfor ikke her særlig at fremhæve Bigtigheden deraf. Den naturlige Følge af sand Tro paa Kristus er, at vi omvende os fra vore Synder; derefter maa overensstemmende med Herrens Lov og hans eget Exempel Nedfæntningsdaaben til Syndernes Forladelse følge. Den store Kristenhed siger, at det er overflødig; vi sige, at Bibelens Ord stadfæster vort Standpunkt; hvis Folk tro Bibelen, maa de ogsaa tro paa Daaben ved Begravelse i Vandet. Vi lære af Bibelen, at vi maa dø fra Synden og begraves i Vandet i Lighed med Kristi Død og Begravelse og blive bragte op af Vandet i Lighed med hans Opstandelse. Man kan ikke, naar jeg er død, sige, at jeg er begravet, før mit Legeme er gjemt under Jordens Muld. Naar Bibelen siger, at vi maa begraves i Vandet, saa betyder det, at vi maa nedfæntes i Vandet og fuldstændig skjules af det. Mangfoldige Skriftsteder bevise dette, men Tiden tillader mig ikke at

nævne dem. Jeg opfordrer imidlertid eder alle til at undersøge, om vor Fremstilling ikke er korrekt. Hvad de Døbtes Modtagelse af den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse angaar, saa følge vi den Fremgangsmaade, der anvendtes af Herrens Apostle fordem. Da Paulus i Efesus fandt nogle Personer, som sagde, at de vare Disciple, og at de vare døbte, spurgte han dem, om de havde erholdt den Helligaand, men da de svarede, at de ikke engang havde hørt om en saadan, døbte han dem paany og lagde sine Hænder paa dem, og de erholdt den Helligaand. Heraf lære vi, at Tro paa den Herre Jesus Kristus, Ombvendelse fra Synd, Daab i Vand til Syndernes Forlættelse og Hænders Paalæggelse for den Helligaands Gave ere de Principer i Herrens Evangelium, som Kristi Apostle fordem lærte, og vi som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige kundgjøre i vore Dage de samme Principer til Jordens Nationer.

Femte Artikel lyder: „Vi tro, at Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ordineres af dem, som ere rettelig bemyndigede, til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinanncer.“

Alle de protestantiske Sætter i Verden i vor Tid sige, at den katolske Kirke er frafalden. Hvis nu denne Kirke, som dog er den ældste, er frafalden og mangler guddommelig Fuldmagt, hvilken Myndighed kunne da de øvrige s. k. kristne Samsfund besidde? De fornægte jo allesammen Muligheden af Aabenbarelse fra Gud i Nutiden; hvis derfor den katolske Kirke er frafalden og ude af Stand til at meddele guddommelig Myndighed, maa ogsaa alle andre Sætter være det. Jeg kunde t. Ex. komme her til Sverige fra Amerika og forklare, at jeg af mit ganske Hjerte følte, at jeg burde repræsentere mit Land her, og at jeg nærede et inderligt Ønske om som amerikansk Sendebud at varetage det nævnte Lands Interessser etc. Men hvis jeg ikke medbragte nogen- somhelst Fuldmagt, mon da dette Lands Regjering vilde tage Hensyn til mine Udtalelser?

Jeg læser i den engelske Kirkes Bønnebog, at alle Nationer i over atten Hundrede Aar have været nedjunkne i Afguderi. Men hvis hele den religiøse Verden i saa mange Aar har savnet guddommelig Myndighed og fornægtet fortsat Aabenbarelse fra Himlen, hvor findes da guddommelig Fuldmagt paa Jorden i Dag? Paa Side 501 i The Illustrated American læser jeg, at Roger Williams, Staten Rhode Islands Grundlægger, frasagde sig sin Stilling som Præst i den engelske Kirke og angav som Grund, at „der findes ikke i Dag paa Jorden Noget, som besidder guddommelig Fuldmagt til at forvalte Evangeliets Ordinanncer; heller ikke kan denne erholdes, førend nye Apostle sendes af Kirkens Overhoved, Kristus, hvis Komme jeg imødeser“.

Vi bære Vidnesbyrd for eder, at Kirkens Hoved, vor Herre og Mester, Jesus Kristus, har sendt nye Apostle, og vi forkynde for hele

Verden, at Johannes den Døber, han, som døbte Frelseren i Jordans Flod, kom til Jorden og lagde Hænderne paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder og beseglede paa dem Fuldmagten til at døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse. Vi kundgjøre yderligere, at Petrus, Jakob og Johannes, de tre fornemste Kristi Apostle, besøgte Jorden og lagde deres Hænder paa de samme Mænd, ordinerede dem i Jesu Kristi Navn til det hellige Apostelembede og gave dem Fuldmagt til at grundlægge og opbygge Guds Kirke paa Jorden.

„Na,“ sige vore Venner, „men det tro vi ikke et Ord af.“ Gjør Intet til Sagen! Faktum er, at Myndigheden til at handle i Jesu Navn er overdraget til os, og vi vidne overfor alle Folk om Guddommeligheden af det Værk, vi ere meddelagtige i. Vi ere fuldtud fortrolige med dette Evangelium, og vi have ført Bevis for dets Sandhed. Ingen Rundskab kan jævnføres med den, som er grundet paa Erfaring. Jeg har til Ex. set en Kemiker tage to Glas, begge indeholdende en farveløs Vædske, og jeg har hørt ham sige: „Hvis jeg sammenblander disse Vædsker, antage de øjeblikkelig een Farve.“ Jeg har udtrykt mig tvivlende, men han har svaret: „Jeg er sikker i min Sag.“ Han havde nemlig praktisk Erfaring; han havde eksperimenteret; han kjendte disse Vædskers Egenheder, og det viste sig ogsaa, da han hældte dem sammen, at de begge antog en blaa Farve. Og jeg siger eder, at de Sidste-Dages Hellige have prøvet dette Værk, og de have en ubetinget Visshed om dets Guddommelighed. Jesus sagde: „Dersom Nogen vil gjøre Faderens Willie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ Vi vide, at Læren er fra Gud; thi vi have gjort Faderens Willie og modtaget et Vidnesbyrd om denne. Hele Evangeliets Plan hviler paa den Myndighed, Petrus, Jakob og Johannes gav til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Hvis disse to Mænd ikke besad Præstedømmets Myndighed, saa falder hele Lærebbygningen i Støvet; men vi bønfalde eder om at undersøge vore Beviser for Joseph Smiths guddommelige Mission.

Sjette Artikel lyder saaledes: „Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere osv.“ Men at tro paa den samme Organisation, som eksisterede i den oprindelige Kirke, og at have de samme Embedsmænd i Kirken osv. er imidlertid absolut uden nogensomhelst Nytte, hvis disse Embedsmænd ikke besidde guddommelig Myndighed og nyde Anden af deres Kaldelse. Legemet er dødt uden Anden. Hvis en Kirkes Ledere ikke ere inspirerede af Gud, og hvis deres Profetier ikke opfyldes, gavner det Intet, at de kaldes efter det oprindelige Mønster. Men vi have en Overflod af Beviser paa, at Joseph Smith var en inspireret Guds Profet, og at de samme Embedsmænd, som fandtes i Frelserens Dage, indfattes i Kirken ved ham. Alene dette burde anspore Folk til at undersøge vort Budskab. Mange Bøger ere skrevne om Joseph Smith, og jeg

beder mine Venner, som ere her tilstede i Aften, om at læse nogle af dem, som ere skrevne af hans Trossæller.

En Ven skrev en Gang bl. a. følgende til mig: „En Religion, som giver en rimelig Forklaring paa den uendelige Fremtidstilværelse, er Alt værd.“ En saadan Religion eje vi. Den aabner Evighedens Forhæng for vore Blikke og lader os se en lykkelig, paa vore egne Forberedelser grundet, Tilværelse. Hvad enten I antage eller forkaste den, berører ikke os; men dersom vi have Sandheden, løbe I en stor Risiko ved ikke at antage den. Jeg vil omtale een eller to Tildragelser af Joseph Smiths Liv. Som en fjorten Aars Yngling talede han med Gud, med Faderen og Sønnen, og som Svar paa hans Spørgsmaal sagde Frelseren til ham, at han skulde ikke slutte sig til nogen af Sekterne, thi de vare alle afvegne fra Sandheden. Nogle Aar senere fik han Besøg af en hellig Engel, som meddelte ham, at han var et udvalgt Redskab i Herrens Haand til at oprette Guds Kirke paa Jorden. Engelen forberedte ham ogsaa paa, at han vilde blive hadet og forfulgt. Og han blev hadet og forfulgt og tilsidst myrdet. Paa Vejen til Fængslet, hvor han senere blev myrdet af Pøbelen, sagde han: „Jeg gaar som et Lam til Slagtebænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Menneker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod“, o: med Overlæg.

Joseph Smith forudsagde, at de Sidste-Dages Hellige skulde drives fra Stad til Stad og fra den ene Stat til den anden. Han forudsagde, at Dagen skulde komme, da ikke alene en Stad, et Amt eller en Stat skulde rejse sig op for at knuse dem, men at ogsaa hele Nationen — de Forenede Stater — skulde løfte sin Haand mod dem. Jeg ønsker, mine Venner, at fæste eders Opmærksomhed paa, at denne Forudsigelse fandt Sted i et Land, hvor der herskede absolut religiøs Frihed, og Folk gjorde Nar af den og sagde: „Joseph Smith niaa lide af Storhedsvanvid. Tror han virkelig, at han og hans ubetydelige Skare Mormoner nogensinde ville tiltrække sig hele Statens Opmærksomhed?“ Men Dagen kom, da Staten ifølge Guvernørens Ordre uden Staausel drev dem i Landsflygtighed. Og senere, da det efter uhorste Videlser og efter en mange Mile lang Vandring gennem øde Egne lykkedes dem at bosætte sig i Klippebjergenes Dale, sendte de Forenede Staters Regjering paa Grund af udspredte Løgne en hel Armee imod dem. Senere konfiskerede den samme Regjering al Kirkens Ejendom, og jeg har i mere end een Avis læst en iøjnefaldende Rubrik: „Amerikas Forenede Stater kontra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“; jeg har lagt Avisen fra mig og sagt: „Takket være Herrens Navn, at de Forenede Staters Regjering ved sine Handlinger har sat et guddommeligt Kjendtegn paa Profeten Joseph Smiths Forudsigelser.“ Han forudsagde, som sagt, at hans Folk skulde uddrives til Klippebjergene, at mange af dem skulde ihjelslaas af

Forfølgerne, at andre skulde miste deres Liv ved Savn og Sygdomme, men at mange af dem skulde leve og deltage i Opbyggelsen af pragtfulde Stæder og se de Hellige blive et mægtigt Folk i det fjerne Bjergland. Paa den Tid ansaa man dette Ransomraade for at være aldeles værdiløst. Det tilhørte oprindelig Mexico, men erobredes af Amerika, der omtrent paa den Tid laa i Krig med Mexico. Webster var den Gang en af Amerikas ledende Statsmænd, og i en Tale, hvori han misbilligede denne Nyerhvervelse, ytrede han følgende: „Hvad skulde vi gjøre med dette store, værdiløse Omraade, dette Tilhold for vilde Mennesker og Dyr, disse store Sandørkner og endeløse, ubestigelige Bjergkjæder, som ere beklædte med evig Sne.“ Det var den store Statsmands Opfattelse af Landet, men ifølge Profetens Ord skulde de Hellige her blive et stort og et mægtigt Folk. Og de blomstrende Samfundsforhold, som nu eksistere i Klippebjergenes Dale, bære Vidnesbyrd om den guddommelige Sandhed af hans Ord.

Joseph Smith forudsagde i 1832, at en stor Krig* skulde udbryde mellem Nord- og Sydstaterne; han angav, at Oprøret skulde begynde i Syd-Carolina, og lagde til, at Sydstaterne skulde henvende sig til England med Bøn om Hjælp. Oprøret begyndte virkelig i Syd-Carolina 1861, og Sydstaterne henvendte sig virkelig til England om Hjælp. Jeg nævner kun disse Beviser paa Josephs guddommelige Mission i Haab om, at vore Venner ville lægge Mærke dertil og gaa videre i deres Undersøgelse. Hvis Joseph Smith, hvad allerede er saa tydeligt bevist, var en Guds Profet og en Midler i Herrens Haand til Evangeliets Gjenoprettelse paa Jorden, da have vore Venner virkelig ogsaa Interesse af at faa nærmere Kendskab til vore Lærdomme. Med Hensyn til de øvrige Embedsmænd i Kirken vil jeg kun bemærke, at Paulus siger, at Herren satte dem i sin Kirke, hvor de skulle staa, indtil Alle komme til Enhed i Troen. Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa dette Emne, men kun i Forbigaaende nævne, at Kirkens Evangelister eller Patriarker, som vi kalde dem, ere i høj Grad velsignede med Guds Aands Inspiration. Medens jeg endnu var et Barn, erholdt jeg i min Moders Arme en patriarkalsk Velsignelse, der senere er bleven bogstavelig opfyldt. Jeg kjenner mange lignende Tilfælde; men Tiden tillader ikke at omtale dem.

Den syvende af vore Trosartikler lyder: „Vi tro paa Evangeliets Kræfter og Gaver, nemlig: Tungemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tungemaal osv.“ Angaaende Tungemaalsgaven og dens Udtydning vil jeg sige, at jeg gennem Tungemaalsgaven har faaet Velsignelser udtalt paa mit Hoved, som i hver Enkelthed ere blevne opfyldte. Jeg veed derfor, at vi i Jesu Kristi Kirke eje disse Gaver. Med Hensyn til Helbredelsens Gave, da staar jeg her i Afsten for i Ydmyghed og med uudsigelig Taknemlighed at bekfende, at jeg er et levende Vidne om denne Kjendsgjerning. For nogle Aar siden var

* Profetien om denne Krig findes i Stand. Stjerne for 1853, S. 271.

jeg nødsaget til i Salt Lake City at underkaste mig en Operation. Under Sygdommen indtraadte der Blodforgiftning, og otte Læger erklærede min Tilstand for haabløs. Men ved Guds helbredende Kraft reddedes mit Liv. Joseph F. Smith, som er Guds Profet paa Jorden i Dag, besøgte mig, og i Herrens Jesu Kristi Navn og med det hellige Præstedømmes Myndighed velsignede han mig, og jeg staar her som et levende Vidne om, at Herren hørte hans Bøn og gav mig mit Helbred igjen. Der var sendt Telegram til min Hustrus Moder om, at jeg laa for Døden, og medens hun holdt den stumme Budbærer i sin Haand, ytrede hun højt: „Skal han virkelig dø?“ Men en Røst fra den usynlige Verden svarede: „Nej, hans Mission er ikke endt. Han skal endnu udføre sit Embedes Pligter og forkynde for Jordens Nationer, at Herren har gjen-givet sit Evangelium.“ Dette var en Aabenbaring fra Gud til hende, og jeg har siden den Tid baaret mit Vidnesbyrd i Japan, paa Sandwichøerne, i de Forenede Stater, i Mexiko, i England, Tyskland, Frankrig, Schweiz, Belgien, Holland og de scandinaviske Lande. Jeg har i disse Lande baaret Vidnesbyrd om, at jeg veed, at Gud lever; at jeg veed, at Jesus er Kristus; at jeg veed, at Joseph Smith var en sand Guds Profet; at jeg veed, at Evangeliet er her nu som før i hele sin Livsfylde, og at dets Frugter ere de samme, som udlovedes i Frelserens Dage. Jeg selv har udraaft min Haand og plukket af dets Frugter, og jeg veed, at vi have Sandheden, og at vi kunne tilbyde Livets og Frelsens Plan til Alle, som ville modtage den.

Tiden tillader mig ikke at omtale de sidste 6 Artikler; der er jo kun fem og tyve Minutter tilbage, og da det er sidste Gang, Præsident Skandhy har Lejlighed til at besøge eder, ønsker jeg, at han skal benytte den tilbageværende Tid til at tale til eder. Jeg vil dog tilføje, at de øvrige Artikler hovedsagelig omhandle vor Tro paa Bibelen og Mormons Bog og indstærpe Nødvendigheden af at føre et kyndt og retskaffent Livnet og at ære og opretholde Lovene i de Lande, hvor vi bo.

Jeg har talt meget længere, end det var min Agt; jeg vil nu til Slutning paa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Præsidentstabs, Apostles og Medlemmers Begne takke Folket i de scandinaviske Lande for den Upartiskhed og store Venlighed, de have vist os. Jeg beder, at Gud vil velsigne Kongen og Embedsmændene i dette Land, og at han vil velsigne Folket og røre de Dyrigtiges Hjerter, saa de maa kunne se Frelsens og Livets Plan. Det staar i Guds Haand, om jeg nogenfinde mere i mit Liv skal se eder, og jeg vil derfor paany fremhæve, at jeg veed, at Gud lever, thi han har hørt og besvaret mine Bønner; ja, jeg veed, at mine Bønner til ham i Herrens Jesu Navn have bragt mig de rigeste Velsignelser. Jeg veed, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at han var et Medskab i Guds Haand til Evangeliets Gjen-givelse og Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden. Maa Gud velsigne eder Alle — dette beder jeg i Jesu Kristi Navn. Amen!

Japanerne og de europæiske Sæder.

I et Hefte af „Ord og bild“ 1904 skriver Alexander Svedstrup i en interessant Artikel om Japan:

„Vi forstaa, at de unge Japanere, som drage til Amerika og Europa for at uddanne sig, vende tilbage som endnu større Patrioter. Hvor frygtelige forekomme ikke vore Storstæder dem! Her, hvor Menneffene leve indmurede etagevis i skumle Huse; hvor Larmen af Vogne, Klokker og Dampfløjter fylder Ens Øren; hvor Folk gaa med Fodtøjet fra Gadenes Smuds lige ind i Stuerne; hvor mange Folk stinke af Smuds, fordi de aldrig vasker andet end Hænder og Ansigt; hvor Bærelserne ere fulde af Stads som i en Marstandiserbutik; hvor Kvinderne gaa omkring med Kjolerne slæbende i Gadesnavset og med Blomsterbuketter og zoologiske Udstillinger paa Hovedet; hvor man betaler Entre for at se halv-nøgne Kvinder skrige og gjøre Krumspring med Benene; hvor Gaderne om Aftenen fyldes med en Raahed, Drukkenskab og Løsagtighed, som der i Buddhistlandets Stæder end ikke findes Antydninger af.

Man maa undskyldte dem, naar de ikke sammen med Videnskab og Kundskaber føre Kristendommen med sig til Japan. Det er jo saa, at det er ikke altid Væren, som ombønder, men Personligheden — det levende Eksempel. Og hvor fandt de Kristendommen i disse Samfund med de mange og vældige Kirker? Japanerne havde saa ofte hørt, at Kristendommen var Marsag til Vestens Storhed. Var det da Kristendommen, som havde stabt dette frygtelige Samfund, hvor Kampen mellem de Rige og Fattige rasede som ingen Stæder i deres Hjemlande; hvor Pengebegjæret aldrig blev mættet — det er saligere at give end at tage — hvor Forbrydelserne vare flere og Fattigdommen mere skrækindjagende end noget andet Sted; det Samfund, som havde opfundet Krigsmaskinerne, der brugtes til at underkue sjernt boende Folkeslag — den, som griber til Sværdet, skal med Sværdet ødelægges.

Aldrig havde Japanerne været Vidne til skjændigere Hylleri.“

Afløsning.

Ældste David R. Wheelwright, der i det sidste halvandet Aar af sin Missionstid hæderfuldt og pligtopfyldende har beklædt Stillingen som Sekretær paa Missionens Hovedkontor, er nu tilligemed sin Hustru, Balborg Wheelwright, der i de sidste tre Maaneder har været befuldmægtiget til at missionere i Kjøbenhavns Konference, afløst med Ure og med Tilladelse til at rejse hjem til Zion, hvor de antagelig vil tage Bopæl i Ogdén. Vi ønske dem Lykke paa Rejsen og Guds Belsignelser i Fremtiden.

Bemærk!

Paa givne Foranledning bede vi Ældsterne og de Hellige at bemærke, at alle Forretningsbreve, som vedrøre den skandinaviske Mission, maa adresseres til Chr. D. Fjeldsted, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Onsdag den 1 Marts 1905

Luthers Anskuelse om Daaben.

Daabshandlingernes „Uduelighed“ siden Frafaldet.

Følge „Aalborg Stiftstidende“ holdt en dansk Præst, Pastor Christiania, paa et „Mormon“-Møde i Ribe den 31 Januar „et kraftigt Foredrag om Daaben og angreb her ikke alene Mormonerne, men ogsaa Baptisterne“. Bladet refererer dog ikke dette Foredrags „kraftige“ Enkeltheder, men meddeler et efterfølgende Replikstifte med en Baptistmissionær, hvor den velærværdige Pastor Christiani udtalte: „Efter hans (Missionærens) Mening skulde altsaa alle de Daabshandlinger, der have fundet Sted siden Kristus, være uduelige! (Paa Grund af Barnedaaben med Bestænkelse. Red.) Det kan ikke være Tilfældet. Kirken kan ikke paa et saa væsentligt Punkt have fejlet. I det Hele taget er det mange Seters Fejl, at de aldeles springe over Udviklingen og over de Mænd, som have ført Kirken ned igjennem Tiderne.“

Da Angrebet ogsaa gjælder os, maa vi sige til Forsvar for Kristi Evangelium eller de Sidste-Dages Helliges Lære, at det er netop „Tilfældet“, at alle disse Daabshandlinger i de sidste 17—1800 Aar ere „uduelige“. En af Jesu fornemste Apostle, Johannes, siger i sit andet Brev: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud.“ Spørgsmaalet er da, om Kristenheden med alle dens Præster har „fejlet“ eller er afvejet paa „et saa væsentligt Punkt“ som Daaben. Præsterne sige, at de tale paa Jesu Begne, men samtidig tage de den største Afstand fra det „kraftige“ Eksempel, han viste dem ved sin egen Daab i Jordans Flod. Han forlangte Daab af Johannes, og paa dennes Indvending overfor en saa guddommelig Personlighed sagde han: „Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ket er.“ „Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet“ (Matt. 3:13—16). Det var, som Ordene lade forstaa, Nedsænkningens Daab, den samme Daab, som hans Disciple ifølge Evangelisternes Optegnelser lærte og udførte. Afvigelsen fra Kristi Lærdom paa dette Punkt er klar og indlysende, og hvilken vigtig Betydning den har, fremgaar af, at den aldeles forrykker Loven for Indlemmelsen i Guds Rige, ifølge hvilken Ingen kan indkomme der uden at være født af Vand og Aand (Joh. 3:3-5). Det er en sorgelig Kjendsgjerning, at Kristenheden „ikke har Gud“, og at alle dens Daabshandlinger derfor have været „uduelige“, siden den afveg fra Kristi Lærdom; men det er en Sandhed, som

vi ikke kunne fornægte. Det er ikke vort Dufte i nogen Henseende at „springe over Udviklingen“, thi et Studium af Historien gjør den tydelig nok. Jesus siger ifølge Johannes Evang., 12 Kap.: „Om Noget tjener mig, han følge mig.“ Paa hvor mange Punkter har Kristenheden tjent Kristus uagtet af dens Tjenstiver? Det er ikke alene paa dette væsentlige Punkt, Daaben, at Kristenheden har fejlet, men Verdenshistorien — baade den kirkelige, politiske og kulturhistoriske — har levnet os tilstrækkelige Vidnesbyrd om den „Bjernetjeneste“, Kristenheden paa forskjellige Omraader har ydet Kristus i hans Navn; men vi behøve ikke med Hensyn til den foreliggende Sag at komme nærmere ind herpaa; det er Kjendsgjerninger, som slaa fast, at den er afveget, eller, rettere sagt, at der er stet et fuldstændigt Frafald fra Kristi Lærdom, og at Kirkens Styrismænd — Apostlene og Profeterne — bleve nedslæbte; thi de „havde Gud“ og vilde aldrig have taalt en saadan Omkalfatring af Herrens Ordinanancer.

Det ser ud til, at Pastor C. selv, som han udtrykker sig, „springer aldeles over Udviklingen og over de Mænd, som have ført Kirken ned igjennem Tiderne“; thi ellers vilde han sikkert have lagt Mærke til, at hans egen Kirkes Lærer, den store selvbestaltede Reformator, Martin Luther, klart har paavist den romerske Kirkes Ugudeligheder. Luther indsaa, at det var nødvendigt at tage Afstand fra den Udvikling, Romerkirken var slaaet ind paa; men han formaaede kun med sine nye Anskuelser, sit nye Parti og Reformatorernes Appæl til Statsmagten at blive et nyt Led i den en Gang udviklede Tilstand. Da Pastor C. tilligemed Tusinder i Kristenheden alligevel tro paa Luther som een af „de Mænd“, der have ført „Kirken ned igjennem Tiderne“, saa maa de i Sandhed med Blufsel erkjende, hvor langt de ere komne bort fra deres store Lærers Anskuelser om „dette væsentlige Punkt“ — Daaben.

For at alle vore Læsere kunne se, i hvor stærk Modstrid til Luther Folkekirken og dens Mænd komme ved det, som de kalde „Daab“, men som kun er Bestænkning af Børn, afstrykke vi Nedenstaaende af Luthers „Sermon om Daabens Sacrament“, der med saa Undtagelser er i fuld Overensstemmelse med de Sidste-Dages Helliges Lære om denne hellige og vigtige Ordinance.

Det er særlig i Forsægtelsen af Daabens sande og rette Form (Redsænkning) som nødvendig for Tilvebringelsen af dens hellige Sindbilleder: Døden og Opstandelsen, at hans Bevisførelse er saa overordentlig træffende, og vi anbefale den til vore Læseres og alle religiøst Interesseredes velvillige Estertanke.

„For det første: Daaben hedder paa Græsk Baptismos, paa Latin Mersio, et Ord, der bruges, naar man dykker noget helt ned i Vandet, saa dette gaar sammen over det. Og ihvorvel det paa mange Steder slet ikke er Brug at nedsænke eller dykke Børnene helt under i Daaben, men

alene med Haanden at overgyde dem med Vand fra Døbefarret, saa skulde det dog være saaledes, og det vilde være rigtigt, at man, ifølge Betydningen af Ordet Daab, helt og holdent nedskænfede og døbte Barnet eller Enhver, der døbes, i Vandet og atter tog dem op deraf. Thi uden Tvivl kommer ogsaa i det tyffe Tungemaal Ordet Taufe (Daab) af Ordet tief (dyb), fordi man nemlig sænker det, man døber, dybt ned i Vandet. Det kræver ogsaa Daabens Betydning; thi den betyder, at det gamle Menneſke og den ſyndige Fødsel af Kjød og Blod ganske ſkal druknes ved Guds Naade, ſom vi nedenfor ſkulle høre. Derfor ſkulde man gjøre Betydningen Fyldeſt og give et ret, fuldkomment Tegn.

For det andet: Daaben er et udbortes Tegn eller Løſen, der adſtiller os fra alle udøbte Menneſker, ſaa at vi derved kjendes ſom vor Hørførers, Kriſti, Folk, under hvis Banner vi ſtadig kæmpe imod Synden. Derfor maa vi agte paa tre Ting i det hellige Sakrament: Tegnet, Betydningen og Troen. Tegnet beſtaar i, at man ſtøder Menneſket ned i Vandet i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, dog lader man ham ikke blive deri, men løſter ham igjen op deraf; derfor ſiger man: at ſtige op af Daaben. Altsaa maa begge Stykker være i Daaben: Reddykning og Opføtningen.

For det tredje: Betydningen er en ſalig Af døen fra Synden og Opſtaaen i Guds Naade, ſaa at det gamle Menneſke, der undſtages og fødes i Synden, druknes der, og et nyt Menneſke fremgaar og opſtaar deraf, født i Naade. Saaledes kalder St. Paulus i Brevet til Tit. 3, 5 Daaben et Gjjenfødelſens Bad, fordi man i dette Bad bliver gjenfødt og fornyet. Saaledes ſiger ogsaa Kriſtus, Joh. 3, 3: Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, (Naaden), kan han ikke indgaa i Himmerige. Thi ligesom et Barn tages og fødes af Moders Liv og ved ſaadan kjødelig Fødsel er et ſyndigt Menneſke og et Bredens Barn, ſaaledes tages og fødes Menneſket aandelig af Daaben og bliver ved ſaadan Fødsel et Naadens Barn og et retfærdigt Menneſke. Altsaa druknes Synderne i Daaben, og Retfærdigheden ſtiger op deraf uden Synd.

For det fjerde: Betydningen og Syndens Død og Drukning ſer ikke fuldſtændig i dette Liv, før Menneſket ogsaa dør legemlig og ganske henviſner til Støv. Daabens Sakrament eller Tegn er ſnart forrettet, ſom vi ſe det for vore Øjne; men Betydningen af den aandelige Syndens Drukning varer, ſaa længe vi leve, og den fuldbringes først i Døden; da bliver Menneſket rigtig ſænket ned i Daaben, og da ſer det, ſom Daaben betyder. Derfor er hele dette Liv ikke andet end en aandelig uafledelig Døden lige til Døden, og hvo, der bliver døbt, dømmes til Døde. Ret ſom ſagde Præſten, naar han døber: Se, du er ſyndigt Kjød, derfor drukner jeg dig i Guds Naade og dømmes dig til Døde i ſamme Naade, for at alle dine Synder maa dø og forgaa med dig. Saaledes ſiger Paulus, Rom. 6, 4: Vi ere begravne med Kriſtus ved Daaben til Døden. Og jo før Menneſket dør efter Daaben, des ſuareve bliver hans Daab fuldbragt; thi Synden hører ikke helt op, ſaa længe dette Liv varer, der er ſaa ganske og aldeles undfanget i Synd, at Synden er dets Natur, ſom Profeten ſiger: Pf. 31, 7: Se, jeg er

født i Synd, og min Moder har undfanget mig i Skyld. Og paa denne Natur kan der ikke raades Bod paa anden Maade end ved, at den dør og tilintetgjøres med sin Synd. Altsaa er et Kristennes Liv lige fra Daaben indtil Graven ikke andet end en Begyndelse til at dø salig; thi Gud vil omdanne ham fra ny af paa den yderste Dag.

For det femte: At løstes op af Daaben gaar ogsaa hurtig; men Betydningen, den aandelige Fødsel, Naadens og Retfærdighedens Forøgelse, begynder vel i Daaben, men varer ogsaa ved indtil Døden, ja indtil den yderste Dag. Først da bliver det fuldbragt, som Opføttningen af Daaben betyder: da skulle vi opstaa fra Døden, fra Synderne, fra alt Ondt, rene paa Legem og Sjæl, og derefter leve evindeligt. Da løstes vi først rigtig op af Daaben og blive fuldkommen fødte og isøre os i Himmelen det udødelige Livs rette Daabstjole. Ligesom Fadderne sige, naar de holde Barnet over Daaben: Se, dine Synder ere nu druknede, vi annamme dig i Guds Navn til det evige, uskyldige Liv, saaledes ville Englene ogsaa paa den yderste Dag løste alle Kristne, døbte fromme Mennesker op, og de ville da opfylde, hvad Daaben og Fadderne betyde, som Kristus siger, Matth. 24, 31: Han vil udsende sine Engle med stærkt lydende Basuner, og de skulle forsamle hans Udvalgte fra de fire Verdenshjørner, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

For det sjette: Denne Daab er i de henrundne Tider antydet i Noas Syndflod, da hele Verden druknede, undtagen Noa med hans tre Sønner og deres Hustruer, otte Mennesker, som bleve frelste i Arken. At Verdensmenneskene druknede, betyder, at i Daaben blive Synderne druknede, men at de otte i Arken bleve bevarede tillige med alle Slags Dyr, betyder, at ved Daaben bliver Mennesket saligt, som St. Peter udlægger det i sit 1ste Brev 5, 20-21. Nu er Daaben en langt større Syndflod, end hin har været; thi hin har ikke druknet flere end de i eet Aar levende Mennesker, men denne Daab drukner endnu hele Verden over allehaande Mennesker lige fra Kristi Fødsel indtil den yderste Dag. Og den er en Naadens Syndflod (ligesom hin var en Bredens Syndflod), saaledes som forkyndt er i Ps. 29, 10: Gud vil gjøre en bestandig ny Syndflod. Thi uden Tvivl døbes der langt flere Mennesker, end der er druknet i Syndfloden.

For det syvende: Deraf følger, at det vel er sandt, at et Menneske, saa snart han stiger op af Daaben, er ren, uden Synd, ganske skyldfri; men det bliver ikke rigtig forstaaet af mange, der mene, at der slet ingen Synd er mere, og de blive dovnede og efterladne til at døe den syndige Natur, saaledes som ogsaa Nogle gjøre, naar de have skriftet. Derfor skal man, som ovenfor sagt, forstaa det ret og vide, at vort Kjød, saa længe det lever her, er af Naturen ondt og syndigt. For at hjælpe herpaa har Gud nu udtænkt et saadant Raad for det, at han vil skabe det helt om paany. Ligesom Jer. 18, 4. 5. 6. siger om Pottemageren, at da Karret ikke lykkedes rigtig for ham, stødte han det igjen sammen til Ler, æltede det om og lavede derefter et andet Kar, som

huede ham vel. Ligesaa (siger Gud) ere I i mine Hænder. I den første Fødsel ere vi ikke lykkedes rigtig, derfor støder han os igjen til Støv ved Døden og laver os om paa den hderste Dag, saa at vi da komme til at due og blive uden Synd.

Denne Plan paabegynder han i Daaben, der bethder Døden og Opstandelsen paa den hderste Dag, som sagt er. Derfor ere Synderne, hvad Sakramentets Betydning eller Tegn angaar, allerede døde med Menneſket, og han er opstanden, og alſaa er Sakramentet fuldbyrdet, men Sakramentets Værk er endnu slet ikke fuldbragt, det er: Døden og Opstandelsen paa den hderste Dag er endnu forhaanden.

. . . For det niende: . . . Daabens højværdige Sakrament for- hjælper dig til, at Gud der forbinder sig med dig og bliver eet med dig i et naadigt, trøsteligt Forbund."

Citatet er taget efter Adjunkt J. Rapers Oversættelse af „Luthers reformatoriske Skrifter i Udvalg“, der i 1883 udkom paa P. G. Philipsens Forlag, Kjøbenhavn.

Frelse.

Af 181ste C. A. Kranz i »Nordstjärnan«.

Hvad skal jeg gjøre, for at jeg kan blive frelst? Dette Spørgsmaal har til alle Tider paatrængt sig alle Klasser af Menneſker, og det paatrænger sig just under et religiøst Pres Sindene mere end ellers. Spørgsmaalet udspringer tydelig nok enten fra en Sindstilstand, der kan være opstaaet ved Undervisning fra Andre, eller fra en stærkere medfødt Bevidsthed om et tilkommende Liv og en derfra stammende indre finstemt Modtagelighed for Troen. Der har ved Siden af altid eksisteret Menneſker, hvis Filosofi gik ud paa, at det at „gjøre Ret mod Alle og ikke skade Noget“ var Religion nok til at tilfredsstille ethvert fornuftigt Menneſkes Krav til Livet, men Erfaringen har vist, at denne snævre materialistiske Ide har været for lidt at leve paa for alle dem, som have tragtet efter at løfte Andre op til en bedre Virkekreds og til at opnaa et mere fuldkomment Samfund. I de Tider, da Evangeliet er bleven tilbudt Menneſkeheden, have alle de ærlige af Hjertet fundet Fred og Lykke deri; men naar Menneſkene atter igjen bleve overladte til sig selv uden dette himmelske Lys, har megen Sorg og Fortvivlelse givet sig til Kjende, og bindstærke Bøger ere skrevne af Mænd under Forsøget paa at opspore Livets Vej og finde Guds Rige. Den Følelse af Synd, som under Samvittighedens og det religiøse Pres til Tider har overvældet adskillige Personer, uden at de vare i Stand til at rede sig ud af Filosofernes spidsfindige Blændværk eller se nogen Frelse i de religiøse Ideer, maa virkelig have hvilet paa dem som en frygtelig Byrde.

En betagende Illustration til dette Emne er f. Ex. levnet os i John

Bunhans Erfaringer; han søgte nemlig efter Frelse, indtil han var paa Randen af baade legemlig og aandelig Ruin. Han beskriver, hvorledes han følte, at Mørket samlede sig saa tykt omkring ham, som om han havde betraadt selve Dødsriget; uhyggelige Skikkelser svævede omkring ham, og Forbandelser og Klageskrig lode i han Øren. Hans Vej førte gennem Stank og Ild nærved Afgrundens Rand; han følte sig mærkværdig tiltrukket af den utilgivelige Synd og fik en sygelig Trang til at begaa den. Men den mest uhyggelige af alle de Former, hans Sindstilstand antog, var en uovervindelig Tilbøjelighed til at bespotte og til at frasige sig sin Del i den evige Forsoning. Saavel om Natten som om Dagen, saavel naar han hvilede, som naar han arbejdede eller nød sine Maaltider, raabte onde Aander uafbrudt i hans Øren: „Sælg ham, sælg din Frelser.“ Han slog efter Aanderne; han stødte dem fra sig; men de vare bestandigt ved hans Side. Time efter Time raabte han til dem: „Aldrig, aldrig! Ikke for et Tusinde Riger — ikke for et Tusinde.“ Til Slutning lod han, træt af sin lange Vaande, de ulykkelige Ord undslippe sig: „Lad ham gaa, om han vil.“ Hans Lidelse blev nu mere uudholdelig end nogensinde. Det forekom ham, at han havde begaaet den Synd, som aldrig kunde forlades. Han havde forspildt sin Del i det store Offer. Ligesom Esau havde han solgt sin Fødselsret, og der gaves ikke mere nogen Lejlighed til Ombendelse. Han misundte Kreaturerne; han misundte selve Gadens Sten og Tagenes Tegl. Solen syntes at forholde ham sit Lys og sin Varme. Til Trods for, at han var stærkt bygget og endnu besad sin Ungdoms fulde Kraft, kunde han hele Dage skjælve af Frygt for Døden og Dommen. Det forekom ham, at denne Skjelven var det Tegn, som blev sat paa de Fortabte — det Tegn, som Gud satte paa Kain. Den ulykkelige Mands Sindstilstand forværrede hans Fordøjelse i højeste Grad. Han led saadanne Kvaler, at han troede, han skulde bryde ligesom Judas, hvem han lignede sig ved. Han havde ganske vist i sin Ungdom ført et noget uordentlig Levnet, men dog ikke i hele sit Liv gjort Noget, der kunde stemples som en Forbrydelse.

„Mennesket er blevet som een af os til at kjende Godt og Ondt“ var Herrens Erklæring, da det var en Kjendsgjerning, at vor store Stamfader, Adam, havde taget det skjæbnesvangre Skridt, der førte til hans Udelukkelse af det Sagmland, hvor Livets Træ spredte sin livsalige Indflydelse. Mennesket befandt sig da i Edens salige Lunde paa det første Udviklingsstrin — en Tilstand af barnlig Ustyld og Renhed. Men eftersom det Gode ikke tilfulde kan erfares uden ved at komme i Berøring med det Onde, var det nødvendigt, at Mennesket — for at blive Gud lig og for at opnaa dets store og herlige Bestemmelse — ved en saadan Berøring lærte at skjelne mellem Godt og Ondt. Den Pris, Mennesket betalte for denne Erfaring, var uendelig i sine Følger, og hvis Afgjørelsen var bleven overladt til en mindre karakterfast Personlighed, var Resultatet muligvis bleven helt anderledes. Men Adam,

Guds Søns, ædelmodige Hjerte vaklede ikke overfor hans Pligt, og under Himlens aandeløse Forventning valgte han, for at kunne blive Fader til den menneskelige Familie, at gjennevandre et Liv, fuldt af Kummer og Prøvelser, og dø i Forviisning fra Edens Have. Følgerne af Herrens Røvelse paa Adams og Evas Ublændigheds Dag ere siden den Tid blevne fordoblede mange Gange og udviklede under uendelige Omkiftelser; og nye grusomme Virkninger af Synden spores uophørlig overalt paa Jorden. „Forbandet“, sagde Gud til Adam, „være Jorden for din Skyld; med Kummer skal du æde deraf alle dit Livs Dage.“ Og til Eva sagde han: „Jeg vil meget mangfoldiggjøre din Kummer.“ Men Forbandelsen efterfulgtes ogsaa af et Løfte, og midt i de Sorger og Besværligheder, som det er tilladt vor Saligheds Fjende at anvende imod os, øjne vi Haabets klare Straale, som siger os: at Kvindens Sæd skal sønderknuse Slangens Hoved. Det er en Virkekraft til Frelse; lad os videre undersøge Planen dertil.

Det er bleven aabenbaret for os, at vi en Gang som Aander dvælede i Herlighed hos vor himmelske Fader. Men da denne Herlighed alligevel var ufuldstændig, blev det ifølge Intelligentsens eller Erkjendelsens evige Love nødvendigt, at vi skulde komme ned og ikklædes Legemer af jordiske Bestanddele og ved Foreningen af Aanden og de jordiske Elementer opnaa den Fylde af himmelsk Glæde og Herlighed, som kun kan erholdes paa denne Maade. Alle, som saaledes ere blevne legemliggjorte, eje derfor, selv om de dø i deres spæde Barndom, Ret til at faa deres Legeme igjen og i Evighedens Boliger nyde den Glæde, som følger dermed. Men Herredømmet, Magten og Herligheden tilhøre dem, som i Livets bitre Skole have lært at modstaa Fristelsen, retlede deres Selviskhed og vandre paa Retfærdighedens Stier.

Da Lucifer, Morgenrødens Søn, gjorde Oprør mod Faderen, fulgte en Trediedel af Himlens Hærskarer ham, og de bleve udstødte tilligemed ham. Afdøde Præsident Wilford Woodruff udtalte som sin Mening, at der af disse onde, oprørske Aander findes saa mange, at hvis vi alle i lige Grad lod os lede af deres Indflydelse, vilde der være mindst ti til uafbrudt at følge ethvert enkelt Menneſte iblandt os med den særlige Opgave at forlede os til Synd eller, med andre Ord, for at formaa os til at overtræde Guds Lov, hvis vigtigste Bud er: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl og af din ganske Styrke og af dit ganske Sind, og din Næste som dig selv.“ Og hver Tanke, Ord eller Gjerning, som indeholder en Afvigelse fra denne Lov, er en Synd; og hvo er den Mand eller Kvinde, ung eller gammel, som ikke har forbrudt sig derimod? Hvo er den, som aldrig har handlet ilde mod sig selv, som aldrig har fornærmet sin Næste eller svigtet den Urefrygt, som burde vises Gud? Ingen! Uden En — han, om hvem der sagdes: „Kvindens Sæd skal sønderknuse Slangens Hoved!“ Og til ham maa vi alle, baade unge og gamle, henvende os for at erholde Frelse.

I den tidlige Barnealder er vor Forstand, selv om vi have faaet den mest omsorgsfulde Undervisning, ikke udviklet i en saadan Grad, at vi kunne fatte Syndens Omfang, og Herren paalægger os derfor ikke i disse Aar noget Ansvar; men ifølge Aabenbaring i denne Tid fra ham begynder i otte Aars Alderen det personlige Mellemværende mellem ham og os, og snart, ja altsor snart fyldes Regnskabsbogens Sider med Anmærkninger over onde Tanker, Ord og Gjerninger, som vi give Raaderum. Atter og atter paaminder Guds Aand os om Loven, og med angerfulde, bodefærdige Hjertes fylde vi saa nogle saa Sider med Retfærdighedens Gjerninger; men lad os aldrig glemme dette, at selv om vore egne Gjerninger ere nok saa ædle og gode, kunne de ikke udlette en eneste Linie i Skyldregistret over vort Mellemværende med Gud.

Men lader os nu se nøjere paa, om de frelsende Principer og Raaden ere istand til at afhjælpe denne Tilstand. Tror du paa et Mellemværende? Tror du, at du behøver en Frelser? Tror du, at Jesus Kristus er den Frelser, du behøver? Tror du, at de Sidste-Dages Helliges Lære er Kristi Evangelium? Og endelig, tror du, at denne Kirkes Embedsmænd holde det samme Præstedømme med de samme Røgler og den samme Fuldmagt, som Jesus selv gav til Apostlene i de gamle Dage? Hvis du kan besvare disse Spørgsmaal bejaende, lad mig da sige til dig som Ananias fordom: „Og nu, hvad tøver du? Staa op, lad dig døbe, og dine Synder astvætte og paakald Herrens Navn.“

Dette er Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, og den kan kun ske efter Tro og Omvendelse. De spæde Børn kunne altsaa ikke underkastes denne Anordning eller Ordinance, thi de kunne hverken modtage Undervisning eller tro og altsaa heller ikke fatte nogen Beslutning om at afstaa fra det Onde. Et Barn ved otte Aars Alderen bliver heller ikke døbt til Forladelse for begaaede Synder; thi hvad et saadant Barn end kan have gjort, kan det dog ikke kræves til Regnskab derfor, eftersom det er uansvarligt; og hvorledes skal vel en Skyld udslettes, som aldrig er bleven nedskrevet?

Paulus siger herom: Vi, saa mange, som ere døbte til Kristus Jesus, ere døbte til hans Død . . . paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet . . . Derfor herke Synden ikke i eders dødelige Legeme, saa I lyde den i dets Begjæringer. Fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskab; men fremstiller eder selv for Gud . . .“ (Rom. 6:3-13). Hvis vi gjøre dette, ville vi ogsaa ved den Helligaands Bistand saa Kraft til at beherske vore Svagheder. Efterhaanden ville vi saaledes tiltage i det Gode, men efterdi vi ofte fejle og staa i Fare for at fortvivle over Udfaldet, lader os da lytte til Johannes trøstende Ord: „Dersom Nogen synder, saa have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus den Retfærdige“ (1 Joh. 2:1). Og dersom vi

vedblivende „vandre i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns, Blod renser os fra al Synd“.

Da vi nu have ransaget en Del af de Sidste-Dages Helliges religiøse Lærdomme og betragtet deres Renhed og opbyggende Egenkab, ville vi standse et Øjeblik og gjøre os selv det Spørgsmaal: Hvorledes er mit Forhold i Dag til min himmelske Fader? Siden jeg blev døbt, hvad enten jeg nu var otte Aar gammel eller mere, har jeg mange Gange forbrudt mig mod Guds hellige Lov, hvilket uvilkaarlig maa øve en uheldig Indflydelse paa min Frelse i Guds Rige, hvis jeg ikke opnaar Tilgivelse derfor. Hvad skal jeg nu gjøre for at faa Forladelse? Du skal forbedre dig. Ja og Amen dertil; men det kan ikke udplette allerede begaaede Fejltrin. Bliv døbt til dine Synders Forladelse. Nej, mine Fejl ere ikke af en saadan Natur, at de have udelukket mig fra „Lyset“ eller fra Kristi Samfund, og det vilde selvfølgelig kun være et Misbrug af denne hellige Ordinance, hvis jeg blev døbt paany. Skulde da mine Synder fremføres imod mig paa Dommens Dag? Na nej, hvorfor har jeg vel omfattet Kristi frelsende Evangelium, naar jeg ikke derigjennem skulde kunne erholde Tilgivelse for mine Svagheder allerede i dette Liv? Nu siger maaste En: Du maa bede. Det er rigtigt at bede; men dersom jeg kan erholde Syndernes Forladelse ved at bede derom, kan da ikke hvemsomhelst drage Fordel af det samme Privilegium, enten han saa er Jøde, Hedning eller Muhamedan? Hvorfor lære vi da som Sidste-Dages Hellige, at det er saa nødvendigt at adlyde Evangeliets første Principer? Hør mit alvorlige Svar, hvori Nøglen til hele Himmelheden ligger. Vor himmelske Fader vil ikke opfylde vor Bøn om Syndernes Forladelse, hvis vi ikke bede i Jesu Kristi Navn, og vi have ingen Ret eller Udkomst til de Velsignelser, som ere forbundne med hans Navn, dersom vi ikke, som Paulus siger, ved Troen og Daaben have modtaget ham: „Thi J, saa mange, som ere døbte til Kristus, have iført Kristus“. Den Dag, da jeg blev døbt, ikklædte jeg mig selvfølgelig Kristus og erholdt Forladelse for de Synder, som jeg hidtil havde gjort mig skyldig i, og jeg erholdt ogsaa derigjennem Udgang til i Fremtiden at modtage Naaden eller Syndsforladelserns Princip. I Kraft af den Naade, som saaledes i min Daab tiltjendes mig, modtager jeg under Forbedringens og Paakaldelsens Vilkår Visshed om mit Barneforhold hos min Fader i Himlen. Og hvis jeg ikke begaar nogen Handling, der nøder mine Brødre, som holde det hellige Præstedømme, til at sidde til Doms over mig og erklære, at jeg er uværdig til længere at staa i Samfund med Guds Folk, da kan jeg med glade Følelser og et Sind fyldt af Fred vandre frem gennem Livet og tilsidst opnaa en evig Frelse i Guds Rige.

Jndhold:

Tale af Apostel Heber J. Grant	65	Luthers Anskuelser om Daaben	72
Japanerne og de europæiske Sæder	71	Frelse	76